

Komandi partur

Í komandi parti verður hildið fram við frásøgnini hjá Kaj í Bartalstovu í Syðrugøtu

Ískoyti til seinasta part:

Omma Jonny, Amalia Valentina, var úr Forna á Nesi. Abbin, Søren, var úr Lamba. Tey giftust á Nesi og búðu har, til tey fluttu til Rituvíkar.

Ítrivið í køkinum var handarbeiði av ymiskum slag, meðan Valentina kundi eyggleiða í sínum stóli. V.m. síggja vit Rakul, mamma Jonny, Signu, Rosu, dóttir Signu, og Jonny.

Andaliga heimið var missiónshúsið í Rituvík

lættliga gerast saman við, at eg passaði Valentinu.

Eg plagdi eisini at seyma uppá húsfólkið, eisini buksur til dreingirnar. Hesar vóru so forkunnugar, at tær høvdu lumma. Tað var sjálvandi mansligt hjá dreingjunum at hava hendur í lumma. Jeffri datt eina ferð, men hann vildi ikki taka hendurnar úr teimum finu lummunum!

Valentina lurtaði áhugað eftir

jólaheilsu úr Danmark. Tá sat hon alla tíðina og græt. Hugsaði vist um øll hesi, sum vóru so langt av landi skotin á jolum.

Valentinu dámdi væl at síggja fólk. Rosa, dóttir Signu og Søren Jacob, giftist inn til okkara við Viggo, sum var av Toftum. Seinni bygdu tey í Runavík.

Valentina vildi so fegin hava tey at gista hjá okkum í Rituvík, tá ið tey komu á vitjan. Hon fekk bert sagt orðið "gist", men tá vistu vit, hvat hon meinti við. Tá vóru bara børnini hjá Rosu í tí næsta ættarliðnum.

Hetta varð mín uppgáva í lívinum

Tað góða var, at vit merktu ongantið til, at Valentina hevði nakra pínu, heldur ikki í høvðinum, har sjúkan byrjaði.

Eg havi sjálv havt eina góða heilsu. Havi ikki verið sjúk og ongantið verið innløgð. Eg havi tó fingið opererað eyguni.

Í nógv ár gjørði eg alt hetta uttan at hugsa um at fáa nakað fyri

tað. Men einaferð kom onkur, helst frá kommununi, og segði, at eg átti at fáa samsýning fyri mítt arbeiði við Valentinu.

Eg føli meg at hava havt mína uppgávu í lívinum. Men eg haldi meg eisini hava havt eitt gott lív. Eg havi verið frísk. Hetta eri eg takksom fyri, tí hetta er ikki øllum unt.

Doyði 84 ára gomul

Dr. Djurhuus, heiðadoktarn, segði eina ferð við mammu, at Valentina kundi liva sín fulla aldur. Hjartanum bilaði einki. Hon bleiv eisini gomul.

Valentina doyði 1. august, sum hon hevði fyllt 85 ár tann 6. oktober 1991. Tann dagin segði Rosa við meg: "Veitst tú hvat, skulu vit ikki fara ein túr til Funnings". Dóttir hennara og Petra hjá Søren Jacob vóru í summarhúsi í Funningi. Eg sigi, eg veit ikki, tí Valentina hevði eitt sindur av fepri. Hetta var kortini so lítið, at tað ikki mundi bila, so eg fór við Rosu.

Heimahjálpin skuldi koma at leggja Valentinu, so eg skuldi ikki hugsa um tað. Vit fóru so til Funnings, men eg føldi slíkan ófrið á mær og vildi sleppa aftur til hús. Vit fóru so, og eg hugsi við mær, meðan vit koyrdu: "Á dú, sum tað er langur vegur". Tá høvdu fólk ikki telefon uppi á sær, so tað bar ikki til at fáa at vita, hvussu til stóð heima.

Tá eg komi inn til okkara, sigur Søren Jacob: "Eg haldi ikki, at hon hevur tað so gott."

Eg leypi inn í kamarið og sigi: "Valentina, nú eri eg afturkomin." Men hon segði einki. So seti eg meg hjá henni og sigi við hana: "Eg eri hjá tær".

Eg føldi eisini, sum um hon visti, at eg var komin. Kanska hev-

Valentina mátti matast hvønn bita hon át

ur hon bíðað eftir mær. Eina løtu seinni var hon farin.

Var tað ikki merkiligt? Eg kundi tað sama verið í Funningi, men henda órógvinn fekk meg heim aftur, so eg kundi vera hjá henni síðstu løtuna hon livdi!

Valentina var ikki beisk á sína lagnu. Tað kom ikki fyri, at hon setti spurning við, hví hon var blivin sjúk. Ikki gramdi hon seg heldur.

Tá ið Valentina doyði var eitt stórt tómrúm hjá mær. Hon hevði fyllt stóra part av mínum lívi. Men tann stóra og vaksandi familjan hjá Signu og Søren Jacob fylti hinvegin meira og meira.

Kristinrúgvinn merkti nógv

Eg kann siga, at eg havi havt eitt gott lív, men tað var hart álíkavæl. Eg kundi næstan einki sum onnur kundur. Tá ið eg var ung varð eg biðin at arbeiða á sjómansheimið í Føroyingahavnini í Grønlandi. Tað hevði dámað mær væl, men tað lat seg ikki gera í míni støðu.

Men eg havi kortini havt nokk so nógv at gera í Rituvík sum kokkur við ymisk tiltøk sum brúdleyp og slíkt. Tá eg var kokkur, plagdi Signa at sita inni hjá Valentinu.

Kristna trúgvinn var náttúrligur partur í heimi okkara. Vit fóru sunnudagar til lestur í missiónshúsinum. Hetta var áðrenn kirkjan varð bygd í Rituvík. Tá farið varð til altars,ingu vit heim á Nes.

Eisini las pápi lestur heima. Um kvøldið las hann andaktina úr Husandaktkalendaran, sum hekk í mongum heimi. Eisini sótu beiggjarnir nógv og sungu inni hjá okkum.

Um veturin bleiv nógv ferðast til møtir í øðrum bygdum. Søren Jacob var virkin missiónsmaður, sum plagdi at hava orðið á møtum. Eg havi sjálvandi eisini gingið í kirkju og missiónshúsinum í Rituvík. Havi eisini verið í sjómanskvinnuringinum í bygdini, síðan hann varð settur á stovn.

Annað lív 65 ára gomul

Tá ið Valentina doyði, var eg 65 ára gomul. Tá gjørdist eg leysari og kundi vera øðrum til hjálpar. Eisini havi eg ferðast uttanlands, havi enntá verið ein túr í Grønlandi.

Søren Jacob doyði í 2008, og Signa í 2011, so nú eri eg einsamøll í húsi. Men børnini, sum eg eri "gumma" hjá og onnur bróðurbørn míni eru dúglig at vitja meg. Eisini eri eg so mikið væl fyri, at eg kann fara í føðingardagar og tiltøk av ymiskum slag. Tað var stuttligt tann 1. apríl at kunna vera við til gullbrúðleyp hjá Jórún og Jóan Magnus á Hafnia.

Tøkk til Jonny

Her skal vera veitt Jonny eina stóra tøkk fyri hennara søgu, sum er av heilt øðrum slag enn vanligt. Søgán snýr seg fyrst og fremst um Jonny og hennara umsorgan fyri systirina. Men hon snýr eisini um beiggjan, Søren Jacob, konu hansara Signu og teirra børn, sum eisini vóru við at gera tað møguligt at hava Valentinu heima. Hon fekk eitt so frægt lív, sum hon kundi fáa, og hon var umgird av umsorgan og kærleika frá sínum egnu. Tí er hetta ein vøkur søga, sum tað er ein heiður hjá undirritaða at fáa fest á blað.

Hesi húsfólkini vóru øll við at hava umsorgan fyri Valentinu. Sitandi Søren Jacob og Signa. Børn teirra eru v.f. Rosa, Jeffri, Jóan Magnus, Meinhard og Petra.